

dovjem. Pija to grozno skeli. Ta dušna in stare telesne, neizprosne bolezni ga docela potarejo. Vleže se. Bolečine postajajo vedno hujše. Vse upanje, da bi Pij II. še kdaj ozdravel, izgine. 12. avgusta se prikažejo na morskem obzorju mnogobrojne benečanske ladije. S hrupnim veseljem jih pozdravi ves Jakin. Najsrčnejša želja Pijeva je izpolnjena; vse upa, da je uspeh zagotovljen; vse se raduje in raja v sladki nadi na slavno

zmago. A Pijevi dnevi so šteti. Ko priplôve beneško brodovje v jakinsko bližino, zapove Pij svojim strežnikom, naj ga nesejo k oknu. Ko zagleda zaželeno brodovje, se veselja razjoče, a kmalu milo vzdihne: „Ah, do danes je meni manjkalo brodovja, odslej bom jaz manjkal brodovju.“ Dva dni pozneje je zatisnil oči — Pij II., velik v svojih delih, še večji v svojih načrtih, ki še dandanes čakajo junaka, da jih izvrši . . .

ANTON MEDVED:

KAR SVETEGA JE TVOJI DUŠI...

Kar svetega je tvoji duši,
ne daj iztrgati nikdar,
naj tudi drugo vse razruši
usode trde ti vihar!

Naj svet prezira, v stran te suva,
vseh klikov ti ne bodi mar,
dokler srce ti verno čuva
svetinj netaknjenih oltar.

ANTON MEDVED:

ČEMU TI TALIZMAN!

Imel sem hranjen talizman,
nekdo ga je ukral.
A kdo je bil tako pretkan,
ovedeti ne morem, žal!
Lahko bi s talizmanom tem
zakladov poiskal
in zlahtnikom in znancem vsem
zlata obilo daroval.

In bil bi ljubljén, spoštovan...
„Doklej? Kaj misliš, he?
Dokler imel bi talizman,
ni za trenotek dalje ne.
Ko bi zlato delil tako
brezskrbno tjavendan,
premotil bi te kmalu kdo,
in dal bi mu še talizman.“

